

ROZHODNUTIE

Disciplinárny senát, predseda senátu JUDr. Erik Uhlár a členovia senátu JUDr. Lenka Kováčová a JUDr. Štefan Kridla, na ústnom pojednávaní dňa 17. marca 2017 v Bratislave, v disciplinárnej veci vedenej proti sudcom A. U. L. R. **JUDr. A. I.**, **JUDr. T. A.** a **JUDr. I. O.**, pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, takto

r o z h o d o l :

Disciplinárny senát podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov

o s l o b o d z u j e

JUDr. A. I., sudkyňu A. U. L. R., vo funkcii predsedu senátu, bytom R.,

JUDr. T. A., sudcu A. U. L. R., vo funkcii predsedu senátu, bytom R.,

JUDr. I. O., sudcu A. U. L. R., bytom R.,

disciplinárne stíhaných na základe návrhu predsedníčky A. U. L. R. podaného disciplinárnemu senátu pod sp. zn. KP 83/2016 dňa 16.6.2016, pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov, ktorého sa menovaní sudcovia mali podľa podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania dopustiť tak, že:

„v trestnej veci proti obvinenému N. E. U. vedenej na A. U. L. R. pod sp. zn. 1TdoV 52/2015, dovolací senát, ktorému predsedala JUDr. A. I. a ktorého členmi boli aj JUDr. T. A. a JUDr. I. O. rozhodujúc o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v I. z 23. septembra 2014, sp. zn. 1To 82/2013, na verejnom zasadnutí konanom 27. januára 2016, potom čo rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného N. E. U. a zrušil dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok Okresného súdu v I. z 29. mája 2013, sp. zn. 2T 74/2003 „podľa § 388 ods. 1 Tr. por. a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa § 226 písm. b/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) oslobodil obvineného spod obžaloby okresného prokurátora v I. zo 17. apríla 2003 sp. zn. 1Pv 885/2002-30 pre trestný čin legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 252a ods. 1 písm. b/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov)“ a vyslovil, že skutok nie je trestným činom, pričom rozhodnutie dovolacieho senátu o oslobodení spod obžaloby je v zjavnom rozpore s ustanovením § 388 ods. 1 Tr. por. a ustálenou súdnou praxou, preto ide o svojvoľné rozhodnutie, ktoré prekročilo zákonom vymedzený rámec právomoci dovolacieho súdu a skutočnosť, že senát v inej veci už obdobne v dovolacom konaní rozhodol a preto je vedené proti členom senátu aj disciplinárne konanie, svedčí o vedomom prekročení právomoci dovolacím senátom,“

pretože im nemožno disciplinárne previnenie preukázať.

O d ô v o d n e n i e

Dňa 16.6.2016 predsedníčka A. U. L. R. (ďalej tiež iba „A.“) podala disciplinárnemu senátu návrh na začatie disciplinárneho konania proti vyššie menovaným sudcom A. pre skutok uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia,

pričom podľa predsedníčky A. sa týmto skutkom JUDr. A. I. ako predsedníčka senátu a spravodajkyňa, JUDr. T. A. a JUDr. I. O. ako členovia senátu, podieľali na vydaní rozhodnutia, ktoré je v rozpore s právom a ustálenou judikatúrou a preto ide o svojvoľné rozhodnutie s obzvlášť závažným následkom ohrozenia dôvery v nezávislé, nestranné, nezaujaté a spravodlivé rozhodovanie súdov, čo predsedníčka A. kvalifikovala ako závažné

disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z.. Čo sa týka disciplinárnych opatrení, tak navrhla JUDr. I. a JUDr. O. uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. a/, písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z., a to preloženie na súd nižšieho stupňa a zníženie funkčného platu o 70 % na obdobie jedného roka, JUDr. A. uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z., a to odvolanie z funkcie sudcu.

V odôvodnení podaného návrhu poukazovala na to, že jeho predmetom je postup a následný výrok a dôvody rozhodnutia o oslobodení obvineného spod obžaloby, ktoré zákon nezveruje dovolaciemu súdu, čím dovolací senát (zložený zo sudcov, proti ktorým v tejto veci podaný návrh smeruje) prekročil zákonom danú právomoc, nakoľko mohol iba prikázať vec na nové prejednanie a rozhodnutie, nie rozhodnúť sám spôsobiť tak nezvratný právny následok, nakoľko oslobodenie obvineného spod obžaloby nemožno žiadnym spôsobom preskúmať. Poukazovala na to, že svojvoľnosť dotknutého rozhodnutia vyplýva z rozporu so zákonom a ustálenou súdnou praxou ďalších senátov A., a to až do vydania rozhodnutia vo veci A. sp. zn. 2TdoV 16/2014; poukazovala na to, že dovolací súd si atrahoval na verejnom zasadnutí oprávnenie rozhodnúť s konečnou platnosťou v otázke viny obvineného a oslobodiť ho spod obžaloby kde uviedla, že z ustanovenia § 388 Tr. por. také oprávnenie dovolacieho senátu nie je zakotvené ale v ods. 1 uvedeného ustanovenia sú medze ochrany obvineného po zrušení odsudzujúceho rozsudku stanovené spôsobom vrátenia veci súdu nižšieho stupňa čo je v medziach súdnej ochrany stanovenej aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; uviedla, že sudcovia, proti ktorým podaný návrh smeruje, nerešpektovali kogentnú právnu normu a ich prekročenie oprávnenia rozhodnúť touto normou určeným spôsobom nemožno akceptovať. Poukazovala na to, že odôvodnenie oslobodenia spod obžaloby neefektívnosťou celého trestného konania, neprimeranou dĺžkou trestného konania, záujmom na nepredlžovaní nezákonného stavu a záujmom predísť nadbytočnému pokračovaniu konania, ako aj princípmi súdnej ochrany v čl. 6 ods. 1 Dohovoru pokiaľ ide o kritérium spravodlivosti, verejnosti a práva na prejednanie a rozhodnutie o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote je len deklaráciou všeobecne uznávaných princípov Dohovoru, čo mohol dovolací súd vyjadriť požiadavkou na urýchlené konanie a rozhodnutie nižším súdom, i právnym názorom na podstatu obžaloby prokurátora, pričom časový faktor trvania trestného konania sám osebe nemôže byť dôvodom pre oslobodenie spod obžaloby orgánom, ktorému zákonom výslovne taká právomoc nie je zverená. Podľa predsedníčky A., teda navrhovateľky, i argumentácia

založená na tom ako dlho by konanie ešte mohlo trvať na súde nižšieho stupňa je špekulatívnej povahy a skôr svedčí o účelovom hľadaní dôvodov na ospravedlnenie prekročenia zákonom danej právomoci a na odvedenie pozornosti od svojvoľného procesného postupu. Navrhovateľka s uvedením vecí A. sp. zn. 2TdoV 16/2013 a 1TdoV 16/2011 tiež poukazovala na to, že dotknutí sudcovia v iných veciach napriek zrušeniu odsudzujúceho rozsudku nerozhodovali v dovolacom konaní o oslobodení spod obžaloby; poukazovala na to, že vydané rozhodnutie je svojvoľné ale aj nezvratiteľné; rozhodnutie sudcov, proti ktorým návrh smeruje treba v kontexte s rozhodnutiami ďalších senátov dodržiavajúcich úpravu § 388 ods. 1 Tr. por. vnímať ako príklad nerovnakého prístupu k právam všetkých osôb uchádzajúcich sa o súdnu ochranu v dovolacom konaní, ktorý prístup vyvoláva nedôveru k súdnictvu a jeho kritiku a nemožno prehliadnuť ak senát svojvoľným rozhodnutím dostal obvinených do zvýhodneného postavenia oslobodením v dovolacom konaní bez možnosti zvrátenia tohto stavu.

JUDr. I. O. sa k podanému návrhu na začatie disciplinárneho konania v celom priebehu konania nevyjadril, ústne pojednávanie dňa 17.3.2017 bolo v zmysle § 127 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. vykonané napriek jeho neprítomnosti.

JUDr. A. I. sa k podanému návrhu na začatie disciplinárneho konania pred začatím ústneho pojednávania nevyjadrila. Na ústnom pojednávaní vo svojej výpovedi poukazovala na to, že v danom prípade ide o kolektívne rozhodnutie a sudca za kolektívne rozhodnutie nemôže niesť disciplinárnu zodpovednosť, v súvislosti s čím poukazovala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež iba „ÚS SR“) sp. zn. PL. ÚS 10/05, ako aj na rozhodnutie A. sp. zn. 6Ndt/1/2016 zo dňa 9.3.2016 vo veci ňou podanej námietky zaujatosti. Poukazovala tiež príslušnou citáciou na obsah listu predsedníčky ÚS SR zo dňa 14.12.2016 Spr 1811/2016 adresovaný prezidentovi Slovenskej republiky. Poukazovala na to, že v prípade, ktorého sa týka podaný návrh na začatie disciplinárneho konania, bolo hlasovanie tajné, v tomto smere platí povinnosť mlčanlivosti a zápisnicu o hlasovaní môže otvoriť len predseda senátu nadriadeného súdu v zmysle Tr. por., navyše rozhodnutie je právoplatné. Uviedla, že sú stíhaní za to, že uplatnili medzinárodné právo a judikatúru ESĽP, že nepoznanie a ignorácia medzinárodného práva vydáva Slovenskú republiku riziku následkom v zmysle čl. 46 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, ale aj riziku nastúpenia jej medzinárodnej zodpovednosti za porušenie záväzkov, že v tomto prípade senát dodržal judikatúru štrasburského súdu a ESĽP. Poukázala na to, že v tejto konkrétnej veci obžalovaný bol dvakrát, vždy iným senátom okresného súdu, spod obžaloby oslobodený,

pričom krajský súd tieto rozhodnutia zrušil a opakovane vec okresnému súdu vrátil s právnym názorom uznať vinu; konanie trvalo od podania obžaloby štrnásť rokov, od spáchania skutku šestnásť rokov. Uviedla, že rozhodnutie senátu písala ona, že tam spomenula celú judikatúru štrasburského súdu, ktorú si dovolili použiť napriek našej legislatíve. Poukazovala na to, že český Trestný poriadok v rámci dovolacieho konania pozná inštitút oslobodenia spod obžaloby, v zmysle ktorého A. môže sám rozhodnúť vo veci rozsudkom, a že s poukazom na podobnosť právnej kultúry s Českou republikou, ale najmä s poukazom na právo EÚ nič neporušili. Uviedla, že príslušné rozhodnutie má riadnu formu a obsah, ako aj že disciplinárny senát nemôže prehodnotiť výsledky vykonaného dokazovania a zo samotnej skutočnosti, že by senát nesprávne aplikoval právny predpis nie je možné usúdiť, že sa dopustil disciplinárneho previnenia, a že nie každé vytýkané porušenie zákona musí automaticky znamenať založenie disciplinárnej zodpovednosti sudcu.

JUDr. T. A. v písomne podanom vyjadrení k návrhu na začatie disciplinárneho konania poukazoval na to, že ide o stíhanie za právny názor a že o dotknutom rozhodnutí dovolacieho senátu A. platí nezvratiteľná prezumpcia správnosti, zákonnosti a nezrušiteľnosti; označiť ho za svojvoľné, arbitrárne a nezákonné prislúcha na podklade ústavnej sťažnosti a po preskúmaní príslušného spisu iba Ústavnému súdu, nie predsedníčke súdu. Poukazoval vzhľadom na povinnosť zachovávať mlčanlivosť vo veciach hlasovania na nemožnosť uplatnenia postupu podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z. v prípadoch rozhodnutia senátu s tým, že sudca nemôže niesť zodpovednosť za kolektívne rozhodnutie. S poukazom na znenie ustanovenia § 388 ods. 1 Tr. por. uviedol, že dovolací súd mal právo vo veci sám rozhodnúť, ďalej že doterajšia judikatúra a stanoviská nemôžu byť fixné na doživotie i s ohľadom na nové názory sudcov a senátov pri rozhodovaní, a to najmä aj so zreteľom na judikatúru ústavného a štrasburského súdu. Poukazoval na nezákonnosť disciplinárneho stíhania s odkazom na odôvodnenia rozsudku sp. zn. 1Tdo 52/2015 z 27.1.2016 a tam uvedený výklad povinnosti rozhodnutia o oslobodení obvineného. Uviedol, že disciplinárny senát nemá právomoc na posudzovanie uvedeného rozsudku, že nemá právomoc nazrieť do zápisnice o hlasovaní senátu, že rozhodovanie trojčlenného senátu automaticky nepreukazuje spôsob hlasovania jeho členov a ani referujúceho sudcu, ktorý vyhotovuje rozhodnutie, že neprípustné je i disciplinárne stíhanie za rozhodovacia činnosť – právny názor vyslovený v rozhodnutí. Poukazoval, okrem iného, i na znenie čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a uviedol, že pri výklade čl. 6 ods. 1 Dohovoru pre splnenie podmienky nezávislosti súdu je nevyhnutné i to, aby súd mohol oprieť svoje rozhodnutie o svoj vlastný

slobodný názor na fakty a ich právnu stránku bez toho, aby mal akýkoľvek záväzok voči stranám a verejným orgánom. Uviedol, že ani nesprávne sudcu vydané na základe nesprávnej právnej úvahy nie je disciplinárnym previnením. Poukázal na to, že nie je nijako preukázané, že rozhodnutie senátu 1Tdo bolo vydané v rozpore s povinnosťou sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato. Poukázal na to, že disciplinárny senát nie je oprávnený posudzovať ani procesné a hmotnoprávne pochybenie sudcu, t. j. zákonnosť konania a rozhodovania, čo je oprávnený iba súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, prípadne Ústavný súd; že disciplinárny súd nie je súčasťou všeobecného súdnictva (odkázal tu na nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 7/02 zo 4.3.2002). Poukazoval na to, že stotožnenie pojmu „svojvoľné rozhodnutie“ i s pojmom nesprávny výklad, nesprávny právny názor, pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu by znamenalo neprípustný zásah do nezávislého a nestranného rozhodovania súdu; ďalej, že v konaní senátu 1Tdo nie je prítomný ani jediný úkon, ktorý by sa vyznačoval prvkami svojvoľného postupu pri rozhodovaní; že skutok uvádzaný v disciplinárnom návrhu sa zjavne nestal, lebo v rozhodnutí nejde o svojvôľu ale o právny názor. Poukazoval tiež na skutočnosť, že v dotknutej disciplinárnej veci bol iba členom senátu a napriek tomu je mu navrhované ako disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu a JUDr. I. iba preloženie na súd nižšieho stupňa a zníženie funkčného platu o 70 % na jeden rok. Vo výpovedi na ústnom pojednávaní JUDr. A. uviedol, že sú si vedomí, aj do rozhodnutia napísali, že Trestný poriadok nemá konkrétne ustanovenie a má len okrajovo pokiaľ ide o meritórne rozhodnutie, a to s použitím slova „spravidla“, pričom pokiaľ to ustanovenie tam je tak a contrario to slovo „spravidla“ znamená, že nemusí len zrušiť a vrátiť okresnému súdu alebo krajskému súdu, ale môže aj oslobodiť; poukázal na to, že použili čl. 6 ods. 1 o spravodlivom procese a dostatočne vysvetlili prečo. Uviedol, že v tomto prípade boli konfrontovaní ako sudcovia so situáciou, že po šesnástich rokoch zistili, že neexistuje ani jeden konkrétny dôkaz na vinu obvineného a keď konštatovali, že neexistuje žiadny ďalší dôkaz, a že nie je možné vykonať žiadny ďalší dôkaz, lebo neexistuje ani hypoteticky, tak v zmysle štrasburskej judikatúry rozhodli oslobodením, inak by pokračovali v nezákonnostiach a v šikane obvineného a navyšovali by škodu štátu, predĺžili by šikanu minimálne o ďalšie štyri roky. Poukázal na to, že štrasburská judikatúra, hovorí a viackrát ju aplikoval aj ústavný súd, že pokiaľ je dlhšie konanie, tak sú povinné štátne orgány obvineného oslobodiť alebo zastaviť konanie, a to konštatoval pri veciach šesť až osemročných trestných konaní. Podľa neho pokiaľ by navrhovateľka považovala rozhodnutie za neústavné a nezákonné, mohla by podať návrh, i cez podnet generálnemu prokurátorovi, na ústavný súd, čo ale neurobila, neurobil to ani generálny prokurátor,

nepotreboval podnet, rozhodnutie mal. Keby konali nezákonne, generálny prokurátor by ich trestne stíhal. Poukázal na to odkiaľ navrhovateľka vie ako on v tejto veci hlasoval, lebo ide o rozhodnutie trojčlenného senátu. Opätovne poukázal na to, že disciplinárny senát nemôže, ani nemá právomoci, preskúmať právny názor dovolacieho senátu, taká právomoc ani pôsobnosť disciplinárneho senátu nie je ani v statusovom zákone, ani nie je predpokladaná ústavou. Uviedol, že sudca musí rozmýšľať, musí tvoriť, musí kreovať, musí v každom spise, za každým spisom vidieť človeka a jeho ľudské práva. Poukazoval na to, že zákon o súdoch a sudcoch, aj zákon o konaní pred ústavným súdom, predpokladá rozdielnosť rozhodovania v jednotlivých senátoch a o svojvôľu by mohlo ísť iba vtedy, keby senát a sudcovia nevysvetlili a nezdôvodnili rozdielnosť vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k ostatným rozhodnutiam súdov, pričom tu odôvodnili prečo postupujú rozdielne.

Okrem výsluchov sudcov JUDr. A. I. a JUDr. T. A., pričom skutočnosti z nich zistené sú už uvedené vyššie, vykonal disciplinárny senát na ústnom pojednávaní dokazovanie tiež čítaním listinných dôkazov, a to už vyššie spomínaného písomného vyjadrenia JUDr. A. k podanému návrhu na začatie disciplinárneho stíhania, rozhodnutia disciplinárneho senátu sp. zn. 1 Ds 3/2016 zo dňa 3.2.2017 o návrhu na spojenie tejto veci s vecou vedenou disciplinárny senátom pod sp. zn. 2 Ds 8/2015, rozsudkov A. vo veciach sp. zn. 2TdoV 16/2014, 1Tdo 16/2015, 1Tdo 12/2015, 1Tdo 9/2015, 1Tdo 51/2015, 1Tdo 8/2015, 1Tdo 1/2015, 1Tdo 22/2015 predložených navrhovateľkou na ústnom pojednávaní, prípisu navrhovateľky a prípisu JUDr. E. A. (sudcu zastupujúceho predsedu trestnoprávneho kolégia A.) zo dňa 17.3.2017 predložených navrhovateľkou na ústnom pojednávaní, úradného záznamu vedúcej trestnoprávnej kancelárie A. zo dňa 15.3.2017 o lustrácii predloženého na ústnom pojednávaní navrhovateľkou, prípisu (listu) predsedníčky ÚS SR zo dňa 14.12.2016 adresovaného prezidentovi SR predloženého JUDr. I. na ústnom pojednávaní, rozhodnutia A. (z príslušného pripojeného spisu) zo dňa 9.3.2016 sp. zn. 6Ndt 1/2016 o námietke zaujatosti JUDr. I. podanej vo veci vedenej na A. pod sp. zn. 1Tdo/40/2015, z pripojeného spisu A. sp. zn. 1TdoV 16/2011 rozsudku sp. zn. 1TdoV 16/2011 zo dňa 19.2.2012, z pripojeného spisu A. sp. zn. 2TdoV 16/2013 uznesenia sp. zn. 2TdoV 16/2013 zo dňa 27.10.2014, z pripojeného spisu A. sp. zn. 2TdoV 16/2014 rozsudku sp. zn. 2TdoV 16/2014 zo dňa 22.7.2015, z pripojeného spisu A. sp. zn. 1Tdo 52/2015: rozsudku OS I. sp. zn. 2T/74/2003 zo dňa 23.5.2006, rozsudku OS I. sp. zn. 2T/74/2003 zo dňa 12.8.2011, rozsudku OS I. sp. zn. 2T/74/2003 zo dňa 29.5.2013, uznesenia KS v I. sp. zn. 1To 82/2013 z 23.9.2014 a rozsudku A. sp. zn. 1Tdo 52/2015 z 27.1.2016.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dovolací senát A., zložený zo sudcov, proti ktorým tu podaný návrh na začatie disciplinárneho konania smeruje, vo veci sp. zn. 1Tdo 52/2015 rozsudkom zo dňa 27.1.2016, okrem iného, podľa § 388 ods. 1 Tr. por. a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa § 226 písm. b/ Tr. por. (zákona č. 141/1961 Zb.) oslobodil tam obvineného spod obžaloby okresného prokurátora v I. zo 17. apríla 2003 sp. zn. 1Pv 885/2002 – 30, ako aj to, že v zmysle predložených rozsudkov A., ktorými bolo vykonané dokazovanie, až na rozsudok sp. zn. 2TdoV 16/2014 zo dňa 22.7.2015, v zásade neboli súčasťou rozhodnutí o dovolaniach i výroky o oslobodení obvinených spod obžalôb. Danú skutočnosť v podstate nik zo sudcov, proti ktorým tu podaný návrh na začatie disciplinárneho konania smeruje, ani nespochybňoval.

V zmysle podaného návrhu práve postup a následný výrok a dôvody rozhodnutia o vyššie uvedenom oslobodení obvineného spod obžaloby, mali byť predmetom podaného disciplinárneho návrhu, nakoľko (ako sa uvádza už priamo v skutkovej vete podaného návrhu) má toto rozhodnutie byť v zjavnom rozpore s ustanovením § 388 ods. 1 Tr. por. a ustálenou súdnou praxou a preto má ísť o svojvoľné rozhodnutie, „ktoré prekročilo zákonom vymedzený rámec právomoci dovolacieho súdu a skutočnosť, že senát v inej veci už obdobne v dovolacom konaní rozhodol a preto je vedené proti členom senátu aj disciplinárne konanie svedčí o vedomom prekročení právomoci dovolacím senátom“.

Disciplinárny senát však v tomto konaní ani neposudzoval uvádzanú svojvoľnosť vyššie uvedeného rozhodnutia, ako je v návrhu definovaná, teda nezaoberal sa v tomto smere samotným obsahom rozsudku v smere posudzovania samotnej rozhodovacej činnosti dovolacieho senátu vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok 1Tdo 52/2015 z 27.1.2016, kvôli ktorému bol podaný návrh na disciplinárne stíhanie JUDr. I., JUDr. A. a JUDr. O. v tejto veci.

Po vykonaní dokazovania totiž dospel disciplinárny senát k záveru, že sudcov, voči ktorým v tejto veci podaný disciplinárny návrh smeruje, možno v tejto veci jedine oslobodiť, pretože v danom prípade nie je možné nikomu z nich prípadné disciplinárne previnenie ani len preukázať, a to z toho dôvodu, že v danom prípade rozsudok A., na základe ktorého, resp. pre ktorý, bol podaný návrh na začatie disciplinárneho konania, je rozhodnutím trojčlenného dovolacieho senátu, teda ide o kolektívne rozhodnutie, ktoré sa prijíma na porade senátu a na základe výsledkov hlasovania, pričom na základe právnej úpravy, platnej

a účinnej tak v čase prijatia a vyhlásenia dotknutého rozsudku (viď jej citáciu nižšie), ako aj v súčasnosti, nie je nijako možné overovať, zisťovať, skúmať, atď., to ako ten – ktorý člen senátu o jednotlivých posudzovaných otázkach, ktorých výsledkom bolo prijatie dotknutého rozsudku, hlasoval.

Podľa § 170 ods. 1 Tr. por., na porade o hlasovaní nesmie byť okrem predsedu senátu, sudcov, prísediacich a zapisovateľa, ktorí sa zúčastnili na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí, ktoré rozsudku bezprostredne predchádzalo, prítomný nikto iný. So súhlasom predsedu senátu sa na porade o hlasovaní môže zúčastniť aj náhradný sudca, náhradný prísediaci a vyšší súdny úradník, ktorí však nehlasujú.

Podľa § 170 ods. 2 Tr. por., o obsahu porady sú účastníci povinní zachovať mlčanlivosť.

Podľa § 170 ods. 3 Tr. por., pri hlasovaní rozhoduje väčšina hlasov. Ak nemožno väčšinu dosiahnuť, pripočítavajú sa hlasy obžalovanému najmenej priaznivé k hlasom po nich priaznivejším tak dlho, až sa dosiahne väčšina. Ak je sporné, ktorá mienka je pre obžalovaného priaznivejšia, rozhodne sa o tom hlasovaním.

Podľa § 170 ods. 6 Tr. por., odlišný názor sudcov a prísediacich, ktorí sa zúčastňujú na hlasovaní o vine alebo treste alebo o ochrannom opatrení, alebo o náhrade škody, sa zapíše do zápisnice o hlasovaní.

Podľa § 170 ods. 7 Tr. por., o hlasovaní sa spíše osobitná zápisnica, ktorá musí byť bezprostredne po jej podpísaní osobami, ktoré hlasovali, a zapisovateľom vložená do obálky, zalepená a opatrená odtlačkom pečiatky a podpisom zapisovateľa.

Podľa § 61 ods. 3 Tr. por., zápisnica o hlasovaní sa zalepí a pripojí k zápisnici o pojednávaní. Otvoriť ju smie len predseda senátu na nadriadenom súde pri rozhodovaní o opravnom prostriedku a predseda senátu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní, ako aj sudca poverený vyhotovením rozsudku; po nazretí ju opäť zalepí a otvorenie potvrdí svojím podpisom.

Podľa § 30 ods. 10 zákona č. 385/2000 Z. z., sudca je povinný zachovávať mlčanlivosť, a to aj po zániku funkcie sudcu, o veciach, o ktorých sa dozvedel pri výkone funkcie, ak nebol tejto povinnosti zbavený podľa tohto zákona alebo osobou, v ktorej záujme túto povinnosť zachováva; povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Z vážnych dôvodov je oprávnený zbaviť sudcu

tejto povinnosti aj predseda súdu, a ak ide o predsedu súdu, predseda jeho bezprostredne vyššieho súdu, ak ide o predsedu najvyššieho súdu, predseda národnej rady. **Tejto povinnosti zachovávať mlčanlivosť nemôže byť zbavený vo veciach hlasovania**. Sudcu však nemožno nútiť, aby vypovedal ako svedok o veciach, o ktorých sa dozvedel pri výkone funkcie sudcu. Sudca je aj po zbavení povinnosti zachovávať mlčanlivosť povinný dbať na oprávnené záujmy účastníkov konania.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva hlavne to, že sudcov, proti ktorým disciplinárny návrh smeruje, ani nemožno v otázke hlasovania predchádzajúceho prijatiu a vyhláseniu rozsudku vo veci 1Tdo 52/2015 zo dňa 27.1.2016 zbaviť mlčanlivosti (§ 30 ods. 10 zákona o sudcoch a prísediacich), ako aj to, že disciplinárny senát nemá žiadne oprávnenie otvárať zápisnicu o hlasovaní a nahliadať do nej (§ 61 ods. 3 Tr. por.). Disciplinárny senát pritom nemôže vychádzať za žiadnych okolností z prostého predpokladu, že príslušný rozsudok dovolacieho senátu A. bol prijatý jednohlasne. Taktiež, pokiaľ by bol prijatý iba väčšinou hlasov, čo vylúčené nie je, nemôže podľa svojej voľnej úvahy určiť hlasmi ktorých dvoch konkrétnych sudcov bola v otázke oslobodenia obvineného dotknutým rozsudkom dosiahnutá väčšina. Tým pádom je zrejmé, že v tejto veci nikomu z disciplinárne stíhaných sudcov nemožno disciplinárne previnenie ani len preukázať. V tomto smere na daných záveroch nič nemení ani obsah výpovedí sudcov, ktorí sa zúčastnili ústneho pojednávania a boli vypočutí, v ktorých výpovediach dotknutý rozsudok títo sudcovia čo do správnosti, zákonnosti, atď., obhajovali, ani v tejto súvislosti obsah písomného vyjadrenia k podanému návrhu zo strany JUDr. A.. Je totiž vecou primárnej logiky tá skutočnosť, že senátom prijatý rozsudok, aj keby za jeho finálne znenie niektorý zo sudcov, ktorý boli členom senátu, nehlasoval, sú povinní všetci členovia senátu čo do jeho správnosti a zákonnosti obhajovať či už v disciplinárnom konaní alebo v akejkoľvek inej situácii (napr. v samotnej odbornej debata s kolegami), pretože v opačnom prípade by fakticky samotnými nesúhlasnými prejavmi smerom k danému rozhodnutiu reálne porušovali zákonom im uloženú povinnosť mlčanlivosti jednak o obsahu porady (§ 170 ods. 2 Tr. por.), ako aj povinnosť mlčanlivosti vo veci samotného hlasovania, ktorej navyše zo zákona nemôžu byť zbavení (§ 30 ods. 10 zákona o sudcoch a prísediacich). Tu je potrebné ešte doplniť, že vzhľadom na samotnú vyššie uvedenú právnu úpravu, odmietol disciplinárny senát, ako nedôvodný, návrh navrhovateľky na doplnenie dokazovania oznamovaním obsahu zápisnice o hlasovaní senátu vo veci A. sp. zn. 1Tdo 52/2015.

Navyše vo vzťahu k hore uvedeným záverom a postupu disciplinárneho senátu v tejto veci, pre ich úplné podloženie, treba poukázať i na samotné znenie § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého „závažným disciplinárnym previnením je svojvoľné rozhodnutie **sudcu**, ktoré je v rozpore s právom, ak týmto rozhodnutím **sudca** spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok“ – a v tejto súvislosti treba poukázať na závery (o obmedzenom uplatňovaní uvedeného zákonného ustanovenia) uvedené v náleze pléna ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 10/05 zo dňa 21.4.2010 – konkrétne (na str. 112) „Rozhodnutie súdu bude rozhodnutím sudcu len v tých prípadoch, ak bude súd rozhodovať samosudcom (napr. rozhodovanie pred okresným súdom podľa § 36 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom na povinnosť zachovávať mlčanlivosť vo veciach hlasovania (§ 30 ods. 10 zákona o sudcoch a prísediacich) neprichádza v podmienkach demokratického a právneho štátu vôbec do úvahy uplatnenie postupu podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona o sudcoch a prísediacich v tých prípadoch, ak vo veci rozhodoval senát, pretože sudca nemôže niesť (individuálnu) zodpovednosť za kolektívne rozhodnutie. Z týchto skutočností vyplýva, že eventuálne uplatnenie disciplinárnej zodpovednosti podľa tohto ustanovenia zákona o sudcoch a prísediacich prichádza do úvahy len v prípadoch, ak vo veci rozhodoval samosudca. Akýkoľvek iný výklad by bol aj vzhľadom na čl. 152 ods. 4 ústavy v príkrom rozpore s ústavou.“.

Osobitne treba tiež zdôrazniť, že záväzné, čo sa týka tzv. právnej vety, teda obsahového vymedzenia zákonných znakov konania zodpovedajúceho disciplinárnemu previneniu, je samotné vyššie citované zákonné znenie § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z. a nie jeho rozšírenie či modifikácia v zmysle podaného návrhu v znení „sa podieľali na vydaní rozhodnutia ...“. Skutočnosť, že sa sudca „podieľa“ na vydaní rozhodnutia je daná už samotným faktom, že je členom príslušného senátu, ktorý rozhodnutie vydal, pričom na rozhodnutí sa „podieľa“ sudca ako člen senátu aj keby nehlasoval za prijaté rozhodnutie alebo by hlasoval inak ako ostatní členovia senátu, pretože je účastný príslušného konania, musí sa zúčastniť hlasovania o rozhodnutí a už touto činnosťou sa v zásade „podieľa“ na prijatí rozhodnutia. Teda nemôže obstať rozšírená neurčitá definícia konania, ktoré by malo byť disciplinárnym previnením, v zmysle podieľania sa na vydaní rozhodnutia, ako je to uvedené v podanom návrhu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností disciplinárny senát podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v tejto veci sudcov A., JUDr. A. I., JUDr. T. A. a JUDr. I. O., oslobodil, pretože im disciplinárne previnenie nemožno preukázať.

Treba ešte poukázať na to, že disciplinárny senát odmietol tiež návrh navrhovateľky na doplnenie dokazovania obsahom jej písomného vyjadrenia k listu predsedníčky ÚS SR adresovaného prezidentovi SR zo dňa 14.12.2016 (ktoré mienila podať po jeho doručení), a to jednak s poukazom na to, že závery z neho citované samotnou JUDr. I. v rámci jej výpovede a následne prečítané i v rámci dokazovania čítaním listinných dôkazov nijako nevybočovali z dôvodov a skutočností uvádzaných na svoju obranu samotnými disciplinárne stíhanými sudcami, ďalej v zmysle § 127 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. po vykonaní dôkazov zahŕňajúcich obsah tohto listu (výpoveď JUDr. I. a následne samotné čítanie jeho obsahu) bolo na ústnom pojednávaní dané právo navrhovateľke na vyjadrenie sa k týmto dôkazom, čo navrhovateľka využila, a to minimálne po výpovedi JUDr. I. (viď vyjadrenie: *„toto nebol právny názor ale svojvôľa, ktorá vyvolala rozpor v konštantných rozhodnutiach. išlo o exces, ktorý nemožno odstrániť ani listom predsedníčky ústavného súdu prezidentovi“*). Už formulácia v § 127 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. „majú právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom“ znamená, že toto právo patrí osobám v tomto ustanovení uvedeným priamo pri vykonávaní dôkazu, resp. ihneď po jeho vykonaní na ústnom pojednávaní a nemôže byť samo osebe dôvodom na odročovanie ústneho pojednávania za účelom písomných vyjadrení. Vzhľadom na výsledky celého dokazovania by podľa disciplinárneho senátu bol v tomto smere navrhovateľkou navrhovaný postup nedôvodný a nehospodárny.

Úplne na záver treba pre úplnosť, čo do procesného postupu v tejto veci, poukázať i na to, že disciplinárny senát, neakceptoval navrhované obhajovanie JUDr. O. JUDr. I. a JUDr. A., nakoľko je názoru, že nie je možná obhajoba disciplinárne stíhaného sudcu iným disciplinárne stíhaným sudcom v tej istej veci. Na strane druhej, i keď možnosť zastúpenia navrhovateľa v disciplinárnom konaní nie je výslovne v zákone č. 385/2000 Z. z. uvedená, a nevyplýva táto možnosť (s ohľadom na § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.) ani zo samotného Trestného poriadku, akceptoval právne zastúpenie navrhovateľky spoločnosťou Z. s.r.o. – konkrétne jej konateľom JUDr. I. O.. K tomuto postupu pristúpil disciplinárny senát jednak s ohľadom na skutočnosť, že samotný zákon č. 385/2000 Z. z. takéto zastúpenie výslovne nevyklučuje (a Trestný poriadok sa na disciplinárne konanie používa v zásade podporne), ako aj s ohľadom na prax disciplinárnych senátov, ktoré pripúšťajú zastúpenie, a to i na ústnych pojednávaniach, jednotlivých subjektov oprávnených podávať disciplinárne návrhy (i keď to býva zastúpenie osobami služobne pôsobiacimi v inštitúciách, ktoré osoby oprávnené podávať disciplinárne návrhy riadia), osobitne však na skutočnosť

známu disciplinárnemu senátu v súvislosti s činnosťou disciplinárnych senátov a spočívajúcu v tom, že takéto právne zastúpenie bolo v krátkom čase pred konaním ústneho pojednávania v tejto veci akceptované odvolacím disciplinárnym senátom v inej veci vedenej na základe návrhu navrhovateľky, čím týmto postupom sa disciplinárny senát v zásade riadil prejavým názorom odvolacieho disciplinárneho senátu vo vzťahu k možnosti právneho zastúpenia predsedníčky A. ako navrhovateľky. Toto zastúpenie disciplinárny senát akceptoval napriek zneniu úvodu predloženého splnomocnenia (splnomocnenie zo 17.3.2017 predložené v úvode ústneho pojednávania) odkazujúceho na „§ 21 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“ (teda jednak na predpis, ktorý je s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., a jednak, napriek osobe splnomocnenca, na ustanovenie daného predpisu upravujúce, že „za právnickú osobu koná zamestnanec, ktorý tým bol poverený štatutárnym orgánom“), pričom za podstatný považoval disciplinárny senát samotný obsah prejavu o udelení splnomocnenia a odkaz na vyššie uvedené ustanovenie O.s.p. len za zrejmu nesprávnosť, resp. chybu v písaní. V tejto súvislosti však treba uviesť, že či už právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom alebo právo podávať návrhy na doplnenie dokazovania (§ 127 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z.) alebo právo po skončení dokazovania vyjadriť sa k veci (§ 127 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z.) patria v zmysle príslušných zákonných ustanovení výslovne samotnej navrhovateľke, preto nebol dôvod, osobitne za jej prítomnosti na ústnom pojednávaní (a možnosti priamo sa poradiť so svojim právnym zástupcom), vyzývať na ústnom pojednávaní na realizáciu uvedených práv jej právneho zástupcu. V tejto súvislosti upriamuje disciplinárny senát tiež pozornosť na výslovnú úpravu v § 130 zákona č. 385/2000 Z. z. týkajúcu sa konkrétneho okruhu osôb, ktorým sa doručuje písomné vyhotovenie rozhodnutia disciplinárneho senátu, ako aj § 131 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. upravujúcu presný okruh subjektov oprávnených podať odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu, ako rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu, možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa, keď sa rozhodnutie doručilo odvolateľovi. Včas podané odvolanie má odkladný účinok. Odvolanie môže podať a/ sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie vedie, b/ predseda príslušného súdu, ktorý podal

návrh na začatie disciplinárneho konania alebo ktorému vec postúpil orgán
činný v trestnom konaní, c/ aj orgán, ktorý návrh podal.

V Bratislave, dňa 17. marca 2017

JUDr. Erik Uhlár, v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová